

De Erfarne: Henrik fra Middelfart (afsnit 4 af 6)

Om podcasten

Link til [podcasten De Erfarne](#)

I første sæson af "De Erfarne" (afsnit 1 til 6) fortæller seks vidt forskellige mennesker om deres tanker, drømme og håb for de sidste år af deres arbejdsliv og overgangen til pensionisttilværelsen. Lyt med og bliv klogere på seniorordninger, arbejdsglæde, trivsel, pension, senkarriere og seniorarbejdsliv.

"Kan I bruge sådan en gammel en som mig her?"

I dette afsnit af De Erfarne skal du møde Henrik, som i mange år har arbejdet i en bank i Middelfart – og nu arbejder han så i en anden bank i Middelfart! Henrik blev nemlig prikket på skulderen i en fyringsrunde, lige inden han blev 60 – og hvad gør man så? I Henriks tilfælde gik der ikke ret lang tid, før bekymringerne om ledighed lige inden pensioneringen blev gjort til skamme. Han fik nemlig et job i en anden bank, som ikke kigger skævt til hans grå hår. Her er han blevet "superbruger" i det nye it-system, og han går og overvejer, om han i de sidste år af sit arbejdsliv atter kan komme til at nørde it og teknik, som han gjorde i sin ungdom.

"De Erfarne" er produceret i forbindelse med projektet Seniorpraksis ved Center for Humanistisk Sundhedsforskning af Marie Gorm Larsen med hjælp fra Louise Folker, Line Steen Bygballe og Aske Juul Lassen. Podcasten er støttet af Velliv Foreningen.

Hvis du har ris, ros eller kommentarer til podcasten, så kontakt endelig Marie Larsen, tlf. 24 89 70 07 eller på mail mgl@hum.ku.dk

Læs mere om forskningsprojektet på [projekthjemmesiden](#).

Indholdet af podcasten

Henrik: Og det er jo lidt stærk, ikke også, at blive lukket ud der, hvor man egentlig troede, at nu stopper verden mere eller mindre, ikke også. Og så få noget, der er endnu bedre!

(Baggrundsstøj fra et storkontor i en bank)

Henrik: Hvad siger du til en kop kaffe?

Marie: Ja, god idé.

Henrik: Hvad vil du have?

Marie: Nåja, hvad kan man få? Er der noget, der er bedre end andet?

Henrik: Altså, jeg drikker Kaffe Crema. Vil du have en?

Marie: Ja, det vil jeg gerne.

Marie (voice-over): Du lytter til De Erfarne - en podcastserie i seks afsnit, hvor seks vidt forskellige mennesker fortæller om den sidste del af deres arbejdsliv. I det her afsnit af De Erfarne skal du møde Henrik. Jeg besøger ham i den sparekasse på Fyn, hvor han arbejder som privatrådgiver. Men Henrik har ikke altid arbejdet her. Han fik faktisk først jobbet, lige før han fyldte 60 år på et tidspunkt i sit liv, hvor han slet ikke var sikker på, om der var nogen, der ville ansætte sådan en gammel en som ham. Men det var der heldigvis.

Henrik: Jeg hedder Henrik Christensen, jeg er født i 1955 i Odense - hjemmefødsel på første sal, sengen braste sammen. (Der grines). Min far sad nedenunder (griner) i stuen. Min farfar ringede og spurgte: "Hvad blev det?" "Det blev en dreng". "Så husk: Han skal hedde Arnold". (Griner). Så, det hedder jeg så til mellemnavn... Jeg bor i Odense, jeg er gift, har to børn på gule plader og et fælles barn. Og de er alle fløjet fra reden. Ja. Jeg har siden jeg var 21 tror jeg, det var, startet i noget, der hed Provinsbanken. Jeg startede helt ude på lageret. Startede som arbejdsmand. Så manglede de lidt hjælp inde i banklokalet, så kaldte de på mig, og så var jeg inde der. Og i løbet af et halvt år så stod jeg faktisk og ekspederede kunder inde i banken og havde ikke mere ude på arkivet at skulle lave. Og så spurgte de, om jeg kunne tænke mig at komme i lære. Og... Jeg var jo den der langhårede dengang, det var der vist mange, der var (griner). Men der var det da klippet op til skuldrene (griner). Så jeg kom i lære. Og fik noget bankskole og sådan noget bagefter, og så har jeg fungeret som privatkunderådgiver i nu et par og fyrré år, ja.

(Baggrundsstøj fra et storkontor i en bank)

Henrik: Så skete der jo det, da jeg blev 59 år, at... Der var to afdelinger, der skulle lægges sammen, og man skulle af med to mand, og det var i et stort pengeinstitut, og så var jeg en af dem, der blev prikket. Farvel og tak. Og... Jeg havde set lidt på mine andre kolleger, når de blev 60 eller lidt over 60, jamen så skulle de enten på efterløn, eller de blev sagt op. Så det var - på den måde var det ikke noget chok. Men alligevel, det var sandhedens øjeblik. Så står man og er blevet sagt ud af noget, som jo egentlig er en selvfølge, når man har været i det så mange år, ja. Der gik så en måneds tid der, hvor jeg ligesom sundede mig over det. Og... Hvad nu? Jeg var ikke blevet fritstillet. Jeg skulle gå på arbejde i tre-fire måneder, indtil de to afdelinger blev lagt sammen. Så var det den dag, der gjorde, at jeg blev fritstillet der. Og der gik en måned, og vi snakkede lidt frem og tilbage, og... Jeg havde før kigget på Middelfart Sparekasse, fordi de havde noget omkring noget bådfinansiering. Nu sejler jeg i min fritid og sådan noget, så det har jo min naturlige interesse. Og... Så et eller andet sted - jeg snakkede lidt med min kone Vibsen. Og så var det i påsken, at vi skulle over og hente nogle reservedele til båden der, den skulle til at klargøres og i vandet. Og det var i Kolding der, så der kom vi jo igennem Middelfart, ja. Så jeg fik ligesom et lille spark i, "Nu går du da lige ind og spørger dem ad". "Ja, okay". Så parkerede jeg udenfor, og så gik jeg ind til skranken: "Hej, har I nogen i jeres HR-afdeling, jeg lige kan snakke med her?". (Griner). Og, ja, der blev jo så kaldt Helle ned, HR-chefen her. Og vi satte os ned og snakkede. Og så spurgte jeg så: "Jamen, kan I bruge sådan nogle gamle nogle som mig her?" Så sagde Helle: "Ja, men vi ansætter altså ikke folk ud fra alder her. Og hvis du kigger ud af ruden der," og jeg vendte mig om og kiggede ud af ruden, "ham der går derude, han er 74, han arbejder stadigvæk, ikke også?". Så... Så det var ikke nogen hindring. Nå, ja, men... Men hun noterede navn og adresse og sådan noget, og så ville de lige kontakte tilbage, hun skulle lige gå ud i systemet og høre ad, om de kunne bruge mig, ja. Og vi kørte så til - "Farvel og tak" - og kørte til Kolding og sådan, og så fik jeg et opkald ved middagstid, var det. Og så kom jeg så til samtale hernede og fik snakket med chefen for afdelingen og det. Og så blev jeg så ansat. Og vi var så enige om, at jeg startede om mandagen, hvor jeg blev fritstillet om fredagen. Så det var samme køretur fra Odense til Middelfart, og bilen blev parkeret samme sted, men i stedet for at gå til venstre af gågaden, så gik jeg så til højre. Og der møder jeg så nogle af mine gamle kolleger, ikke også (griner). Og deres store spørgsmålstegn der: "Hvad laver du her?" "Jeg skal da på arbejde".

(Baggrundsstøj fra et storkontor i en bank)

Henrik: Samtidig med at jeg startede, så skulle jeg så over i nogle nye it-systemer, og det var absolut ikke Sparekassens styrke. Og... Det var sådan at komme en del tilbage. Men så er jeg så heldig, at der bliver introduceret et nyt it-system, som skulle overtage på rådgiverpladsen og senere produktionen. Og det syntes jeg jo var alletiders, så det tog jeg til mig og sagde: "Det vil jeg godt arbejde med". Og på den måde så blev jeg ligesom forgangsmand på at arbejde i det nye system og blev så, ja, blev kaldt superbruger og det der. Altså det er fint nok, ikke også. Og så kan man så sige, at uha, jeg er forandringsvillig og alt det her, men... Et eller andet sted er jeg også den

dovne mand, som vælger det, jeg synes, der er lettest. Og det var tilfældigvis de nye systemer (griner)... Altså de er jo selvfølgelig langt hen ad vejen, ja. Så jeg kom faktisk hen og følte, at jeg kunne tilføje min nye arbejdsplads nogle værdier ud over det at være rådgiver, som jeg nok blev ansat på. Altså det der med at være superbruger, det er nok... Hvem bruger systemet? Og jeg var nok den første, der nok gik i gang med at bruge systemet. Og prøve det af. Hvis jeg havde siddet her i nogle år og kendt det gamle system, så havde det været sværere for mig at gå over i det nye system, ikke også. Men når du nu havde to systemer: et, der skulle fases ud, og et, der var fremtiden, så var det meget naturligt at gå ind i det, der var fremtiden. Jeg kan godt lide det. Ja (griner).

Marie: Har du altid interesseret dig for de der systemer, eller var det først, da du kom her?

Henrik: Ej, jeg har haft lidt tendens til det der, det må jeg sige, altså. Før jeg startede i banken der, der var jeg faktisk på handelsskole, hvor jeg var ret god til at lave it-programmer. Og min lære dengang ville have, at jeg skulle gå den vej der. Og så var jeg faktisk i en it-central for de øvrige pengeinstitutter der. Og den chef, jeg snakkede med der, han anbefalede, at jeg gik den faglige vej og så kunne nogle ting. Fordi det der it, det kunne man altid lægge oveni mig, hvis det var. Men det var svært, hvis jeg var skarp i it, og så... Hvad skal jeg bruge it til? Så han anbefalede, at jeg tog en bred uddannelse. I stedet for at jeg specialiserede mig i de sprog dengang. Så jeg har haft en berøring med it, og der hvor jeg kom i den store institution, der tog jeg også nogle af de nye programtiltag og var ligesom superbruger på dem, ikke også. Så det har aldrig været sådan helt fremmed. Jeg er sådan lidt... Ja, måske lidt teknisk nørdet, sådan. Det kan jeg godt være (griner). Jeg har også bygget små modelflyvere og skibe og sådan noget i mine unge dage, ikke også. (Der grines). Flyvemaskiner, der var radiostyrede og fløj ind i fodboldmålene og (griner).

(Baggrundsstøj fra et storkontor i en bank)

Henrik: Godt, hvis du tager fat i den der.

[Kollega]: Ja. Men du har jo besøg.

Henrik: Og så kan du blive optaget, når du nu trykker på tasterne.

[Kollega]: Ja...

Henrik: Så kan du skrive en lang redegørelse, og så kommer jeg om til dig. Det er bare -

[Kollega]: Du skal snuse til, hvad der sker, ikke også.

Marie: Ja, præcis.

Henrik: Jamen, vi skal optage lydene fra den.

[Kollega]: Uh, men vi har jo ingen pengelyde.

Henrik: Nej, men så siger du ligesom penge (der grines).

[Kollega]: Klir, klir, klir (griner).

Henrik: Klir, klir, klir.

Henrik: Og Vibsen, min kone der, hun har jo fået nedsat sin arbejdstid nu, så hun kun skal arbejde fire dage om ugen. Så får hun fri om fredagen, og så var det faktisk Helle, der sagde: "Hvad med dig?" "Ja, hvad med mig?" "Ja, ned i tid?" Så begyndte den at trille derinde, "Næ, det kunne sgu da egentlig være ret rart, altså". Og det kunne jeg da godt en idé i at prøve at blive nedtrappet. Og så få fri om fredagen, så vi havde fri sammen, ikke også. Vi har jo båd og... Jeg er jo lige startet på SUP, jeg har jo lige taget IPP2 i SUP-board og... Jeg kan sagtens få tiden til at gå (griner). Og tænk sig, at jeg ikke selv havde set det, da min kone gjorde det. Og jeg syntes, ja, men det var da en knaldhamrende god idé. Se at få det igennem, ikke også. Ja. Og så lige mig selv: "Nej, det... Nåja, ja. Jamen, det var sgu da en god idé".

Marie: Hvordan - hvad gør man, hvis man gerne vil have fri om fredagen eller gå ned i tid?

Henrik: Man spørger! (griner) Og der skal man også lige tage mod til sig og spørge om det, ikke også. Hvordan - men jeg tror, at jeg kunne gøre det her til min MUS. Så kunne jeg tage det op, ikke også. Fordi det er jo ikke noget akut nu. Og jeg - men nu bliver vi også lagt to afdelinger sammen, ikke også. Så kan det godt være, at jeg siger det til min souschef derude, at hvis der lige åbner sig en mulighed for det, så kunne jeg da egentlig godt tænke mig det. Men det skal jo være et samarbejde, at... At det er fælles, at man synes, at det er en god idé. Jeg kan sige... På arbejdet her, ikke også - altså en fuldtidsmedarbejder, det ved man, hvad er. Men deltids, det er straks sådan lidt: Hvornår er det nu, at de er på arbejde, hvornår er de ikke, og nu bruger de tid på at følge med, og så går de hjem igen-agtigt, altså... De er ikke hundrede procent, nej. Så det skal der jo være en forståelse for. Så det kunne jo godt være, at hvis jeg skulle have fri om fredagen, at jeg så skulle have en anden rolle i it eller sådan noget, og så skulle jeg slet ikke sidde i afdelingen her. Det kunne godt være, at det var sådan noget, ikke også.

(Baggrundsstøj fra et storkontor i en bank)

Henrik: Jamen, altså, umiddelbart så forestiller jeg mig at fortsætte her, ikke også, med det job, jeg har nu. Muligvis gå ned på fire dage og få fri om fredagen. Det kunne jeg sådan set synes var en

god idé. Så kunne vi få nogle forlængede weekender, ikke også. Og ligesom komme gradvist ud af arbejdsmarkedet på et eller andet tidspunkt, uden at definere, hvornår det skulle være. Så det kunne jeg godt tænke mig, ja. Og jeg kunne godt tænkte mig at blive udfordret stadigvæk i nye systemer og sådan. Og jeg kunne også - jeg kunne også se mig selv blive den, der skulle sidde og hjælpe kolleger i hele Sparekassen omkring det her nye system. At man ligesom sagde, at vi vil gerne have en - Så jeg ikke skulle sidde med en kundeportefølje, men måske skulle sidde i en central funktion for sådan nogle opgaver. Det kunne jeg godt se mig selv i. Så bliver jeg helt nørdet, så bliver det på den helt nørdede måde (der grines). Men det kunne jeg godt, fordi så kunne jeg også bruge tid og så kunne jeg blive endnu skarpere, ikke også, fordi jeg sidder jo trods alt med måske tusind kunder og også telefoner og kolleger, ikke også. Så hvis jeg bare kunne hengive mig, og så lige specialisere mig i det, fordi det er faktisk en ret væsentlig del af DNA'et og fremtiden i Sparekassen, det er sgu det system der, fordi det hele kommer jo til at køre igennem det. Og det har meget med succesen at gøre hos rådgiverne, det er, at det kommer til at spille og man kan få hurtig hjælp, hvis man brænder fast i et eller andet, eller andre tager over og prøver at løse problemet. Så hvis jeg skulle bestemme der, så ville jeg sætte en person på, som bare arbejdede i det system der, fordi det hele bliver mere og mere centreret om det. Og det ender med at være det system, det hele bliver rådgivet og produceret i. Og hvis de kom og spurgte om det, så vil jeg sige: "Jamen - jeg starter i morgen!". (Griner). Men altså. Det er jo ikke sikkert, at andre opfatter det, andet end at det kunne fungere udmærket, som det gør i dag. Det fungerer jo også, altså.

Marie: Men har du overvejet at snakke med nogen om det?

Henrik: Nej, det har jeg ikke sådan overvejet. Jo, lige nu, altså, når jeg sidder og snakker med dig, ja.

Marie: Hva... (griner) Hvad tænker du om det?

Henrik: Men ved du hvad, jeg går lige ud og snakker med bossen! (griner) Så kommer jeg lige tilbage igen.

Marie: Ja, så kan vi lave et helt nyt interview!

Henrik: Ja, så starter vi lige forfra. (Der grines) Ej, der sker jo også det nu, at der er en hel masse bolde, der bliver kastet i luften, ikke også. Vi er ude der, hvor det gynger lidt dernede, ikke også. Så kunne jeg da godt se, at jeg kunne da også lave noget andet, hvis det var. Så hvis de kom nu og sagde: "Var det noget for dig?" Så vil jeg da hugge til, altså. Men det job er ikke slået op. Det findes ikke. Men så skal jeg opfinde et nyt job jo. Ja.

Marie: Men det kunne du vel også godt?

Henrik: Ja, det kunne jeg måske godt. Men det kan da også være, at hvis jeg synes, det her bliver for surt at skulle sidde med kunderne og blive presset af kunderne igen, fordi det har jeg været igennem i rigtig mange år - at et kundemøde startede med at vi trak bukserne ned og så kunne vi få de der smæk, og så kunne vi så komme til sagens kerne, ikke også, ja. Og hvad hedder det, vi kan jo komme i den situation igen. Og så er det ikke så sjovt. Det er det sgu ikke, vel. Så kunne jeg måske spørge, om det kunne være det, jeg skulle lave, ja.

(Baggrundsstøj fra et storkontor i en bank)

Henrik: Det var jo et kulturchok at komme hertil. I Middelfart Sparekasse, ikke også, fordi det var det frie, det var det rammeløse, ikke også, og jeg kom fra det totalt styrede der af en forretningsgang, alt var jo skrevet ned, og sådan skulle det være. Og bestemt for oven, og her var der ikke en forretningsgang, det var ikke noget, der var skrevet ned. Det var den sunde fornuft, der skulle til her. Så jeg synes, det første år, måske halvandet, der skulle jeg sådan gå og knibe mig lidt i armen, "er det nu også rigtigt det her?" "De siger ikke noget, er det fordi...?" Ja, jeg var faktisk lidt i tvivl, om det kunne være rigtigt. Ja. Men sådan efter et par år, så finder man ud af, at sådan er det altså, ja. Jeg var jo vant til at blive styret og tal for dit og dat og... Hvert eneste kundemøde, jeg havde, der var der et tilfredshedsskema ude, som kom ind, ikke også, og så skulle du ligge med dét og dét gennemsnit, ikke også. Og så var der én, der kunne give én dårlige karakterer hele vejen igennem, fordi han var sur på konen den dag eller et eller andet, ikke også. Og så skulle du stå til regnskab for det (griner). Eller ikke havde læse skemaet og komme til at sætte det i den forkerte side, ikke også (griner). Nej, det var sådan, altså... Ja, vi blev virkelig målt på det hele, ja. Og det er jo mærkeligt at komme over et sted, hvor man så ikke blev målt - eller man blev måske nok målt, det ved jeg faktisk ikke engang. Jeg tror, man blev målt et eller andet sted. Men man blev ikke sådan præstenteret det på den måde. Og hvis man skulle se noget, så skulle det være, fordi det kunne inspirere en til et eller andet, ja. Det var en helt anden verden. Og "kan det være rigtigt?!" - altså, ikke? Ja, altså jeg kan bedre lide mit job i dag, end jeg kunne for fem år siden. Så det har været en succesoplevelse på den måde, at jeg blev faktisk gået et sted, men jeg fik noget, der var bedre. Så det var jo ren succes på den vis. Så det er i hvert fald forskellen, ja. Så er der nogle værktøjer, som er dårligere her, end de var det andet sted og sådan noget, men... Det er jo ikke rent plus på hele linjen. Men overordnet set så er det et stort plus. Det er det. Og det er jo lidt stærkt, ikke også? At blive lukket ud der, hvor man egentlig troede, at nu stopper verden mere eller mindre, ikke også. Og så få noget, der er endnu bedre. Tak for det! (griner)

Marie: (Griner). Ja, det er sgu da den bedste måde at have det på. Så kunne de lære det!

Henrik: Ja, så kan de sgu lære det, ikke også? Men tak, fordi I gjorde det, ja!

Marie: Ja.

(Baggrundsstøj fra et storkontor i en bank)

Henrik: Vi har haft striber i gulvet der, du ved, med afstandsmærker (griner). Det startede med, at der var en, der havde noget slik tilovers, vi skulle dele ud af, og så syntes hun, at jeg bare kunne gøre det heroppe, og så fik vi det defineret som Arnolds Slikbiks, så alle kan bare komme og tage. Bare spis løs. Du har ikke smagt endnu?

Marie: Ej, jeg må hellere lige smage. Jeg må hellere smage en af hver, ikke. Mmh, ej, de er også gode.

Henrik: Ja, og det er de store af dem. Men du kan da bare opfinde Maries Slikbiks derovre...

Marie (voice-over): Du har lyttet til De Erfarne - fortællinger fra sidste del af arbejdslivet. Podcasten er produceret af mig, Marie Gorm Larsen, med hjælp fra Louise Folker, Aske Juul Lassen og Line Steen Bygballe. Podcastserien De Erfarne er en del af forskningsprojektet Seniorpraksis, som hører hjemme hos Center for Humanistisk Sundhedsforskning på Københavns Universitet. Det her var fjerde afsnit af podcastserien med fortællinger fra den sidste del af arbejdslivet. Du kan finde de andre afsnit og få mere viden om projektet på erfarne.ku.dk. Vi har fået støtte af Velliv Foreningen, og Jonas Frausing har lavet den fine musik. Vi vil gerne sige tusind tak til Ole, Jørgen, Inga, Ivan, Henrik og Lars og alle de andre, som har givet deres viden til projektet. Uden jer, ingen fortællinger.